

CRÍTICA

Marcel·lí Borrell

Secrets de família

LA TRAMA: Finals del segle XV. Rodrigo Borgia és entronitzat Papa de Roma amb el nom de Alexandre VI. Un cop en el tron pontifici es dedica a jeure amb tota donzella que se li creua i a situar els fills en espais de poder, casant i descasant, via assassinat brutal, tot aquell que li barra el pas.

La pel·lícula: Des que la televisió ha desembarcat a les sales d'estar de la ciutadania, el cinema ha perdut la seva innocència. Que una cosa és veure una història enclaustrat en la sala fosca comunitària, sense temps per anar al lavabo, i una altra és fer-ho a mitja llum, amb la pizza, la cervesa i la iaia que comenta la jugada en veu alta i que no entén ni un brot. El cinema resultant peça d'excés d'argument, és a dir, d'estirabots familiars, entre el crim i l'incest suggerit. I això esdevé al llarg de tardes interminables.

De *Nissagues de poder* a *Secrets de família* i un miler d'*Els cors de la ciutat*. Dit això, *Los Borgia* s'acull a tal semblant tradició televisiva per posar les grapes en una de les famílies heavy per excel·lència en la proto-història mediterrània: els Borgia. Ambició desfermada, passions inconfessables,

assassinats en cadena es desenvolupen sota l'ombra i l'advocació d'una de les institucions amb més pedigrí i sostenibilitat ancestral com és el Vaticà, pels segles dels segles amén. Antonio Hernández (*La ciudad sin límites*) posa en solfa una galeria de personatges fatxendes, de culebró amb ínfulas de qualitat estètica, si més no, arquitectònica, per obrir l'aixeta infernal de la provocació blasfema (oh! que déu ens agafi confessats!) i resseguir els dies i les nits d'una família no massa exemplar. O sí, ves a saber, en els temps que corren. Els guionistes han jugat al *ready digest* estomacal per encabir els Borgia en una sessió de tarda/nit. I una sèrie d'actors i actrius, de l'Homar a la Paz Vega, de l'Antonio Dechent a la Maria Valverde s'ho han passat teta jugant a fer d'interpres quasi shakesperians, carregats de matisos i de tics amb la parpella quieta.

La frase: "Més difícil que governar el Vaticà, és governar una família", constata l'expeditiu Papa Alexandre VI. L'asseveració plaurà la quantitat de mares i pares que se'n veuen un brut per encarrilar els fills/filles que van per lliure. Els Borgia ho tenien clar: qui té la clau té els diners. I qui engendra, mana.

La recomanació: Qui vulgui saber com les va gastar la història europea premoderna (versió fulletó) pot aclofar-se davant la pantalla i sucari-hi pa.

Los Borgia

Director: Antonio Hernández.

Intèrpres: Sergio Peris-Mencheta, Lluís Homar, María Valverde, Antonio Dechent, Paz Vega. Espanya-Itàlia, 2006. 151 minuts. Lauren.